

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.orhanpamuk.net>

<https://www.elcultural.com/noticias/letras/Orhan-Pamuk-Para-muchos-turcos-no-soy-mas-que-un-escritor-burgues/8335>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

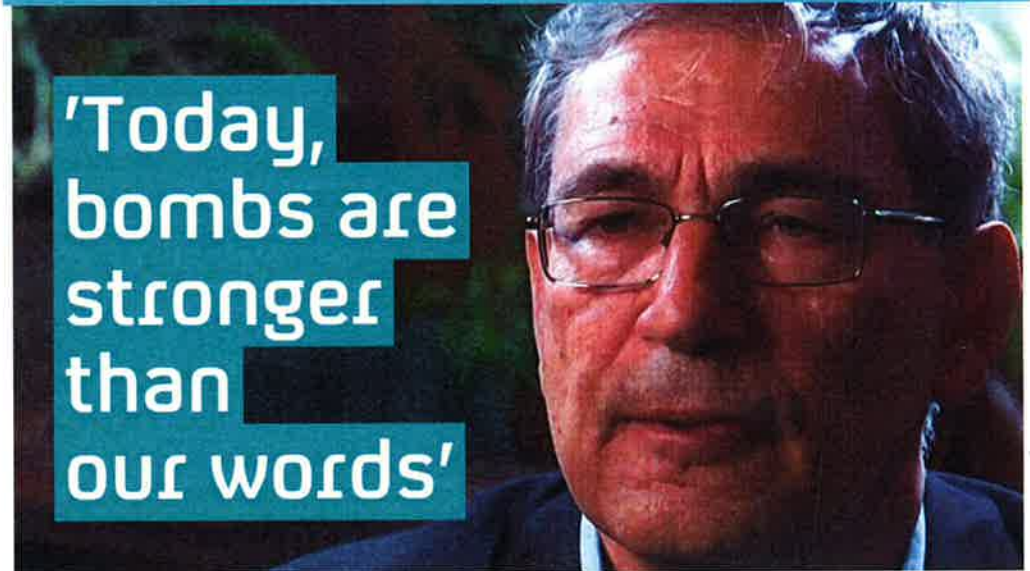
De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:
dijous 29/11/2018

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes
Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Lonçà

Orhan Pamuk *EM DIC VERMELL*

Orhan Pamuk va néixer a Istanbul el 1952. Premi Nobel de Literatura 2006, va realitzar estudis d'arquitectura i periodisme, i ha passat llargues temporades als Estats Units, a les universitats d'Iowa i Columbia. És autor de les novel·les *Cevdet Bey i fills*, *La casa del silenci*, *El castell blanc*, *El llibre negre*, *La vida nova*, *Em dic Vermell*, *Neu*, *El museu de la innocència*, *Una sensació estranya* i *La dona del pèl vermell*, així com dels volums de no ficció *Istanbul. Ciutat i records* i *La maleta del meu pare*, i de la col·lecció d'assajos *Altres colors*. El seu èxit mundial es va desencadenar a partir dels elogis que John Updike va dedicar a la novel·la *El castell blanc*. Des de llavors ha obtingut nombrosos reconeixements internacionals: el premi al Millor Llibre Estranger a França, el Grinzane Cavour a Itàlia i el premi internacional IMPAC d'Irlanda, els tres per *Em dic Vermell*. En 2005 va rebre el Premi de la Pau dels llibreters alemanys. Amb la publicació de *Neu*, novel·la per la qual en 2006 va ser guardonat amb el Prix Médicis Étranger, Orhan Pamuk va passar a ser objectiu predilecte dels atacs de la premsa nacionalista turca. Després de l'obtenció del Nobel de Literatura, la seva projecció internacional es va consolidar definitivament i els seus llibres han estat traduïts a més de quaranta idiomes.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

EM DIC ROS

Recordo molt bé aquest llibre que vaig llegir fa uns sis o set anys. La primera impressió va ser de sorpresa per l'originalitat. Em va captivar la manera com Pamuk presentava i donava veu als il·lustradors. Més enllà de la qüestió pictòrica, extraordinàriament interessant per sí mateixa, de la forma de fer els gravats, dels colors... tot un món de sensualitat m'arribava a través de les paraules de cada personatge. Certament que en algun moment la trama queda una mica difosa i pot arribar a cansar si no es llegeix amb calma, com si recitéssim versicles d'un llibre sagrat.

Vull destacar un capítol: Jo, els diners, on se'ns presenta la força del poder dels més rics, les relacions dels amos amb els esclaus; com, pels diners, els il·lustradors es converteixen en esclaus sotmesos a les voluntats dels poderosos. I, finalment, deixeu-me que evoqui el magraner, aquest arbre de fruits vermells, símbol de l'imperi turc, que és referència constant en els llibres de Pamuk. Tot això és el que recordo, encara amb força, quan ja han passat sis o set anys.

EM DIC ENR

Del primer que vull deixar constància és que m'ha semblat un llibre molt erudit. Els personatges són autèntics, les escoles existien. He après molt d'aquest llibre. Em pregunteu que he après? He après una història de la il·lustració que desconeixia. He sabut del debat filosòfic i moral que va colpir els il·lustradors a les darreries de l'imperi otomà: Com s'ha de pintar? Una pregunta important; les possibles respostes han conformat la història de l'art. Fer-se aquesta pregunta és també, d'alguna manera, fer-se la pregunta: Com s'ha de viure? A quins valors donem importància? Fins on han de prevaldre els preceptes i les tradicions? Quan val la pena innovar ni que sigui jugant-nos-hi alguna cosa? I finalment, qui millor ens explica això de com s'ha de viure, la gran pregunta filosòfica de tots els temps, és una dona, la dona, l'únic personatge femení dins d'una història d'homes.

EM DIC MERC

En principi vaig creure que era una novel·la policíaca, però aviat vaig veure que en realitat era un tractat sobre pintura, religió, filosofia, història, costums... Una reflexió al voltant del conflicte entre la tradició i la innovació. Una mostra de la cultura musulmana i els contrastos amb el pensament i la cultura cristiana. La disquisició sobre la manera tradicional de pintar otomana i la incorporació de les tendències de la pintura d'occident i les seves conseqüències morals i religioses ocupen una part primordial del text, jo diria: fins a la sacietat. La novel·la comença amb un assassinat, no sabrem qui és l'artífex fins al final, però ja abans de saber-ho ens haurem adonat que el fet, després de tot, no té cap rellevància i no és altra cosa que l'excusa que empra l'autor per explicar-nos moltes més coses, entre d'altres, introduir-nos en la seva estimada Istanbul. Una novel·la

original; m'ha agradat aquesta manera de narrar a través de cada un dels personatges que van mostrant els seus punts de vista. Però haig de dir que, per al meu gust, m'han resultat sobrerres algunes pàgines que no són altra cosa que repeticions del que ja s'havia dit. M'ha sobtat, bàsicament considerant que estem en el context del món islàmic, la descripció d'actes eròtics amb tota mena de detall i sobretot que aquestes descripcions ens arribin a través de la veu d'una dona.

EM DIC JO

Tots heu fet esment a la reiteració i al fet que de vegades sembla que es perdi la trama mentre les veus ens expliquen una i altra vegada el mateix. Deixeu-me que us digui que a mi m'ha semblat necessària, expressament pensada i volguda per l'autor per fer-nos entendre que han estat molts anys fent el mateix, de copiar i copiar segons els dictats dels mestres.

EM DIC P

Vull tornar a centrar-me en la reiteració. Em vaig sorprendre a mi mateix quan després de llegir per tercera vegada un exemple vaig pensar: no m'està costant el que m'hauria de costar un llibre tan repetitiu. Els exemples explicats un cop s'evaporen, el segon cop serveix per recordar-los i el tercer cop ja te'ls has incorporat. La reiteració es pròpia de la tradició oral, els contes a la vora del foc, m'ho diuen i m'ho tornen a dir, fins que aconsegueixen que ho faci meu.

JO, QUE TAMBÉ EM DIC JO

Sóc l'altre Jo, el que no ha llegit el llibre, el que s'acusa de no haver fet els deures. Però he vingut a escoltar-vos. M'heu fet entendre com són de fortes les tradicions i els mandats ancestrals. Com necessitem retenir-los i obeir-los una i altra vegada perquè ens configuren a nosaltres mateixos. I també com, a voltes, se'ns poden fer carregosos i necessitem fugir-ne.

SÓC LA TRANSCRIPTORA

Em vaig quedar una mica sobtada de com havia agradat en general un llibre, que no sé si us n'heu adonat, és molt reiteratiu, encara que també poètic, sensual i erudit. Aquí no he portat totes les veus de la trobada, he obviat cites textuais i probablement no he estat prou fidel a l'hora d'exposar cadascuna de les opinions. He deixat segurament massa de banda, ara me n'adono, les constatacions sobre la importància de la dona i la seva capacitat per a interpretar la realitat. No hem parlat de la història d'amor que també hi és. Llegiu el llibre si en voleu saber més, aquesta és la paraula final del club, una recomanació, però intenteu entendre i no avorri-vos quan trobeu que allò que es diu ja ho havia dit. Llegiu-lo, ja ho sabeu, com si fossin versicles d'un llibre sagrat o escoltéssiu de nou aquell vell conte contat a la vora del foc. Nosaltres després de la tertúlia, tal com mana la més sagrada de les nostres tradicions, ens vam entaular per fruir dels abundants sabors, de cada un dels plats, algun d'ells reiterat, però no per això menys apetitós i apreciat.

Club de Lectura de Les Borges del Camp

<http://clublecturaborges.blogspot.com>